

tages med, for at en saadan Hjælp kunde ydes i tilstræffelig Grad, men det er jo Noget, hvorom man først senere kan faa den fornødne Erfaring, og i og for sig ønskeligt er det paa ingen Maade. Med Hensyn til Bestemmelsen angaaende Færverne da er det ogsaa vor Tanke, at netop Lagthinget skal høre derom, men jo mere vi, som den ærede Minister anførte, saaledes ere komne i Bane med i enhver Lov at sætte: „Denne Lov gjælder ikke for Færverne“, desto mere have vi netop troet, at det vilde være ønskeligt, at der gives et bestemt Løfte til Færverne om, at denne Lov ogsaa skulde komme dem tilgode, og det kunde maasse endog være rigtigt, om en saadan Bestemmelse kom ind i flere Love, og herefter blev den almindelige, thi der er idetmindste til mig — og vistnok ogsaa til flere andre ærede Medlemmer — fra Færverne kommet Klage over, at der er flere Love, ved hvilke Lagthinget og de paagjældende Embedsmænd ikke have draget den fornødne Omhu for, at deres Hovedbestemmelser ogsaa kunde komme til Anvendelse paa dem. Jeg tror altsaa, at jo vigtigere vi anse denne Lov for at være for det kirkelige og folkelige Livs Fremme, desto mere ønskeligt er det ogsaa, at vi drage Omhu for, at den kan komme Færverne tilgode, og at disse faa en bestemt Udsigt dertil. Endnu skal jeg blot yttre et Par Ord angaaende nogle Bemærkninger, som fremkom fra den ærede Minister, og som det gjorde mig meget ondt, at han vilde udtale. Den ærede Minister rettede en — og som det forekom mig temmelig bitter — Udtalelse særlig imod dette Udvalg, fordi det ikke havde kunnet gaa mere ind paa hans Forslag, end det var. Jeg tror nu, at dette Udvalg ikke har handlet anderledes, end at Enhver, der har set, hvorledes Folkethinget stadig har stillet sig til denne Sag, omtrent har kunnet forud vide, at det vilde og maatte handle. Dets Forslag er en temmelig ligefrem Følge af, hvad der tidligere har vist sig at være Thingets Stemning, og Udvalget har jo

ogsaa fundet fuldstændig Retfærdiggjørelse ved den store Samstemning om Forslaget, som der igaar viste sig her i Thinget, men der synes saa meget mindre at være nogen særlig Grund for den ærede Minister til saaledes at fremhæve netop dette Udvalg, som det jo ikke er det eneste Udvalg og ikke den eneste Sag, hvori han har havt Leilighed til at se, at han staar i Modspændning til det, som af Udvalgenes og af Thingets Flertal anses for at være det Rette. Naar Udenforstaaende skulle dømme om, hvem Skylden da ligger hos, kunde det dog vel være, at Dommen ikke saa ganske vilde falde enten paa Udvalgene eller paa dette Thing, som den ærede Minister synes at antage.

Bønløfte: Jeg hører til dem, som sætte meget stor Pris paa dette Lovforslag, og jeg vilde kunne række mig langt i denne Sag, naar vi kunde naa at faa Lovforslaget ophøiet til Lov. Smidlertid har jeg dog ikke set mig istand til at følge den høitærede Minister i hans Forslag, da jeg frygter for, at dette er saagodt som betydningsløst for Menighedene. Der er fra den ærede Ordfører fremkommet en stærk Opfordring til Mindretallet om at tage sit Forslag tilbage, hvilken Opfordring vi dog ikke kunne efterkomme; thi naar vi se hans Grunde derfor, da ere disse kun formelle. Den ærede Ordfører har ikke udtalt sig reelt imod Forslaget; han har kun sagt, at det ikke hører hjemme i denne Lov, og at vi ikke skulde besvære Loven med det. Jeg vil dog imidlertid gaa saa vidt, at jeg vil sige, at hvis den høitærede Kirkeminister vilde gaa ind paa det Forslag, som blev vedtaget igaar, da skulde jeg for mit Bedkommende træde tilbage som Forslagsstiller, ligesom jeg paa den anden Side vil sige, at dersom den høitærede Minister vilde tiltræde Forslaget under Nr. 17, skulde jeg gaa ind paa at stemme for hans Forslag purret og rent, som det oprindeligt er blevet forelagt, thi jeg sætter saa høj Pris paa denne Afstedigelsesret, at jeg sætter